

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ "ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ,"

ΕΝΑ ἀναξιότιμο πρωί, στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου ντὲ Βερσιέ, ἔφτασε ἕνα ξαφνικὸ τηλεγράφημα πὺ ἀναστάτωσε ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ βαθύπλουτος πυργοδοεσπότης εἶχε προσκαλέσει μερικοὺς φίλους του ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς πὺ εἶχε διοργανώσει γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα. Μα τὸ ξαφνικὸ τηλεγράφημα εἶχε μιά εἶδησι πὺ τρομοκράτησε τὸν Βερσιέ. "Ἐνας μυστηριώδης ἄγνωστος, κάποιος ἄσπονδος ἐχθρὸς του δίχως ἄλλο, τὸν προειδοποιούσε ὅτι θὰ πέθαινε τὸ θράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας:

«Θὰ ἔκδικηθῶ ἀπὸ ψε!...», ἔγραφε στὸ τηλεγράφημα. Ὁ μαρκησίου ντὲ Βερσιέ, μολοντὶ δὲν ἦταν πειὰ νέος, ἐξακολούθησε ὡστόσο τὴν παλιὰ κι' ἄσωση ζωὴ του καὶ κάθε τόσο, ὅταν τὸν κούραζε ἡ τρελλὴ Μονμάρτρη, προσκαλοῦσε τοὺς φίλους του σὲ ὀργιώδη γλέντια πὺ ἀναστατώναν τὸν πύργο του. Οἱ χωρικοὶ πὺ καθόντουσαν τριγύρω, ἔβλεπαν μὲ καχύποπτο μάτι αὐτὲς τὶς κραιπάλες τοῦ πυργοδοεσπότη καὶ δὲν παρέλειπαν ποτὲ νὰ προσθέσουν, ὅταν μιλοῦσαν γι' αὐτόν, πὺς θὰ εἶχε ἕνα τραγικὸ κι' ἄσκημο τέλος. Κάποτε μάλιστα, τὴν ὥρα πὺ ὁ μαρκησίου ντὲ Βερσιέ γύριζε ἀπὸ ἕναν περίπατο στὸ δάσος, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἕνας πυροβολισμὸς κ' ἡ σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας καὶ τοῦ τρύπησε τὸ καπέλλο. Πολλοὶ τότε ἐπίστεψαν ὅτι ἦταν μιά ἀπόπειρα δολοφονίας, μὰ ὁ ἴδιος ὁ Βερσιέ δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία σ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, λέγοντας πὺς ἡ σφαῖρα ἐκείνη ἦταν ἀδέσποτη...

Τὴν ἡμέρα, λοιπόν, πὺ ἐφθιασε τὸ τηλεγράφημα, στὸν πύργο θρισκόντουσαν ὅλοι οἱ πηρέτες τοῦ μαρκησίου: ὁ Ζερμαίν, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, πὺ εἶχε πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του κ' ἦταν ὁ πιὸ ἐμπιστὸς ἀπ' ὅλους, ὁ καμαριέρης, ἕνας μυστηριώδης κάπως ἄνθρωπος, λιγὸλόγος καὶ σοβαρὸς, πὺ ἀγαπούσε τὴν μοναξιά καὶ τὴν ἡσυχία, ἡ μαγειρίσσα, μιά ἀγαθὴ καὶ φρόνιμη Νορμανδὴ καὶ ὁ σωφὲρ τοῦ Βερσιέ, ἕνας δεξυθυμὸς καὶ ζωηρὸς νέος πὺ εἶχε ἀπολυθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, γιὰτὶ εἶχε φιλονεικήσει μὲ τὸν Ζερμαίν. Ὁ καυγὰς τοὺς αὐτὸς ὡστόσο δὲν θὰ εἶχε μεγάλη σημασία, ἂν ὁ σωφὲρ δὲν ἔβγαζε μιά στιγμή τὸ πιστόλι του καὶ δὲν τὸ στήριζε στὸ στήθος τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου. Κ' ἔτσι, ἴσως νὰ τὸν σκότωνε, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή ὁ μαρκησίου γιὰ νὰ τοὺς χωρίσει.

Ἐπίσης, ὡπως ἀναφέραμε, στὸν πύργο ἦταν καλεσμένοι καὶ διάφοροι φίλοι τοῦ Βερσιέ, πὺ θὰ ἔμεναν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ γιατρός Ρουσέν, μέγας ξενύχτης καὶ μέγας χαρτοπαίκτης, ὁ Ἑρρίκος Μπωμόν, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ μαρκησίου, ἕνας τρομερὸς κατακτητὴς τῶν γυναικῶν καὶ δημοφιλέστατος θαμνὸν στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης κι' ὁ δικηγόρος Ρουσώ, ἕνας ἑξυπνὸς καὶ μορφωμένος νέος πὺ εἶχε εἰδικευθῆ στὰ διαζύγια κ' εἶχε μιά πολὺ μεγάλη πάντα πελατεία. Ὁ Βερσιέ ἔδειχνε μιά ἐξαιρετικὴ συμπάθεια σ' αὐτὸν τὸν νέο.

Μόλις τώρα ἐλήφθη ἐκεῖνο τὸ ἀπειλητικὸ τηλεγράφημα, ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Βερσιέ συμφώνησαν πὺς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία. Κι' ἀλήθεια ἔστειλαν ἕνα τηλεγράφημα στὸν γειτονικὸ ἀστυνομικὸ σταθμὸ.

Σὲ λίγο λοιπόν ἔφτασαν στὸν πύργο ἕξι ἀστυνομικοὶ, πὺ προέβησαν ἀμέσως σὲ μιά λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ πάρκο καὶ στὰ ὑπόγεια καὶ κατόπιν πῆραν τὴν ἀπόφασιν νὰ μείνουν ὅλην τὴν νύχτα ἐκεῖ πέρα, μήπως τυχὸν συνέβαινε κανένα τραγικὸ περιστατικὸ. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν τὴν γνώμη ὅτι κάποιος φαρσὲρ θὰ εἶχε στείλει τὸ τηλεγράφημα. Ὡστόσο, ἔπρεπε μὲ κά-

θε τρόπο καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον νὰ λάβουν τ' ἀπαραίτητα μέτρα καὶ νὰ προστατεύσουν τὴν ζωὴ τοῦ πυργοδοεσπότη.

Κ' ἔτσι, μόλις νύχτωσε, δυὸ ἀπὸ αὐτοὺς τοποθετήθηκαν στὸν μεγάλο διάδρομο, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ προσέχουν τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος τοῦ Βερσιέ καθὼς καὶ τὶς πόρτες τῶν δωματιῶν στὰ ὁποῖα ἔμεναν οἱ καλεσμένοι του. Δυὸ ἄλλοι τοποθετήθηκαν στὸν κῆπο, στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου κι' ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ κοιτῶνος του. Τέλος, οἱ δυὸ ἄλλοι ἀνέλαβαν νὰ φυλάξουν στὸ πίσω μέρος τοῦ κῆπου, ὅπου θρισκόντουσαν τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ δείπνο, στὴν μεγάλη τραπεζαρία, εἶχε μιά ἀτμόσφαιρα νευρικότητος καὶ ἀγωνίας. Ὅταν μάλιστα ὁ μαρκησίου Βερσιέ ἐζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του νὰ ἀπουσηθῆ στὸ δωμάτιό του, ὁ δικηγόρος Ρουσώ χλώμιασε καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμα λίγο μαζύ τους. Μὰ ὁ πυργοδοεσπότης δὲν θέλησε νὰ φανῆ δειλὸς στὰ μάτια τῶν φίλων του καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο τοὺς καληνύχτισε καὶ θῆκε στὸν διάδρομο, ὅπου φύλαγαν οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ. Ὁ ἀνηψιὸς του ὅμως ὁ Ἑρρίκος Μπωμόν, δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο. Σηκώθηκε λοιπόν κι' αὐτὸς, πέρασε μαζύ του μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, μπῆκε πρῶτος στὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του μὲ τὸν σκοπὸ, ὅπως εἶχε πεῖ στὴν τραπεζαρία, νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἦταν καλὰ κλεισμένο τὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος καὶ γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν Βερσιέ.

Ὅταν κατόπιν θῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, πέρασε πάλι μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς, κατέβηκε στὸ γκαράζ, πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ περνώντας κοντὰ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀστυνομικοὺς πὺ φύλαγαν τὴν ἐξοδο, τοὺς καληνύχτισε, λέγοντάς τους μ' ἕνα χαμόγελο ὅτι ἐπήγαινε νὰ πῆ μιά μποτίλλια σαμπάνια στὴ Μονμάρτρη, ὅπως ἔκανε κάθε θράδυ.

Ἡ νύχτα λοιπόν πέρασε χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Οἱ ἀστυνομικοὶ πὺ φύλαγαν στὸν κῆπο κι' ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος τοῦ μαρκησίου, ἔβλεπαν ὡς τὴ μιά ἡ ὥρα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὴ σκιά τοῦ μαρκησίου νὰ περνᾷ καὶ νὰ ζαναπερνᾷ νευρικὰ ἀπὸ τὸ λινὸ καὶ μακρὺ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου. Ὁ Βερσιέ, ταραγμένος, ὅπως ἦταν, δὲν μπορούσε, φαίνεται νὰ κοιμηθῆ...

Ὅταν τὸ πρωὶ γύρισε ὁ Ἑρρίκος Μπωμόν, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ξυπνήσῃ τὸν θείο του. Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα στὸν κοιτῶνα, ἔβγαλε τὶς φωνές. "Ἐνα φρικιαστικὸ θέαμα εἶχε παρουσιασθῆ

μπροστὰ στὰ μάτια του. Ὁ μαρκησίου ντὲ Βερσιέ ἦταν νεκρὸς μὲ μιά πολυθρόνα, μπρὸς στὸ γραφεῖο του, μὲ μιά μαχαιριά ἀνάμεσα στὴν ράχι.

Τὸ πῶμα τοῦ ἦταν παγωμένο καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ γιατροῦ Ρουσέν, ὁ μαρκησίου εἶχε δολοφονηθῆ τὴν νύχτα, κατὰ τὶς δώδεκα ἡ ὥρα. Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ ἔβασίλευε ἀπόλυτη τάξις. Τὸ μόνο πὺ ἠπορούσε κανεὶς νὰ προσέξῃ ἦταν ὅτι μιά λάμπρα τῆς νύχτας ἦταν τοποθετημένη ἐπάνω στὸ ἐπιπλο τοῦ γραμμοφώνου. Μὰ αὐτὸ ἦταν μιά λεπτομέρεια δίχως σημασία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμιά ἐξήγησιν σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Ποὶς εἶχε δολοφονήσῃ ἀρὰ γε τὸν Βερσιέ; Ἀπὸ πὺ εἶχε μπεῖ; Ἀπὸ πὺ πάλι εἶχε φύγει; Τόσο στὸν διάδρομο ὅσο καὶ στὸν κῆπο φύλαγαν ἄγρυπνα ὅλοι τὴν νύχτα ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικοὶ! Ὁ γιατρός Ρουσέν, σκανδαλισμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια τοῦ Παρισιοῦ, κ' ἔτσι ὑστὲρ' ἀπὸ λίγο ἔφτασε στὸν πύργο ὁ περίφημος ἀστυνόμος Μαιγκρέ.

Ὁ Μαιγκρέ ὑπέβαλε σὲ μιά διεξονυχιστικὴ ἀνάκρισιν ὅλους τοὺς ὑπηρετὲς, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ (Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ὁ Βερσιέ ἦταν νεκρὸς σὲ μιά πολυθρόνα μπρὸς στὸ γραφεῖο του.

